

disse mine Udtalelser har jeg i alt Fald stoffet mig Ret til at stille Endringsforslag til 2den Behandling, hvad enten den skal foregaa med eller uden Udvalg. Jeg vil helst være fri; jeg vil helst, at det høje Udvalg maa blive saaledes sammensat, at der fra det kan komme en Betænkning, der giver en Redaktion af Lovforslaget, som vi Alle — lige fra Vro til Stagen — kunne enes om at lægge Kirke- og Undervisningsministeren paa Sinde, selv om Ministeren maatte offre sin Bibelbøsse.

Formanden (Høgsbro): Det har været vanskeligt for mig at følge det ærede Medlem, fordi han vendte sig saa meget bort fra Formandspladsen. Saafremt han, som det forekom mig, sagde, at Lovbrudet var sat i System fra oven, grændser det for nær til et bevidst Lovbrud, til at det bør siges her i Salen.

Kirke- og Undervisningsministeren (Scavenius): Efter den Bemærkning, der nu fremkom fra den ærede Formand, har jeg ingen nærmere Bemærkning at gjøre til, hvad den sidste ærede Taler i saa Henseende tillod sig at fremføre. Jeg har kun en tilsvarende Protest at fremføre imod det ærede Medlem, idet han i Begyndelsen af sin Tale, saavidt jeg hørte, fremkom med en Ytring om, at det er Smaamandens Ret, man vil til Vids. Jeg skal ikke nærmere gaa ind paa denne Tirade, men kun protestere imod den. — Den nugældende Lov om de Fattiges Kasse fremkom ved privat Initiativ i Landstinget. Den fremkom fra et kirkeligt Stads, og man foreslog, at Bestyrelsen skulde bestaa af Sognepræsten og 2 Mænd af Menighed, og dette var jo i og for sig ganske naturligt, da de Indtægter, man nærmest tænkte at henlægge under denne nye Kasse, vare af kirkelig Oprindelse, idet de jo fremkom igjennem Tableombæring eller ved Bøsser, fremsatte i Kirken. Men under Behandlingen her i Thinget forlød man dette Standpunkt og den daderende Kultusminister gik ind paa, at tage mod Loven, saaledes som den nu foreligger. Saaledes som Forholdene vare den Gang rundt om i Landkommunerne og i Kjøbstadkommunerne, og saaledes som de ogsaa for største Delen paa enkelte større Kommuner endnu er, kunde ogsaa denne Stilling fra Kultusministerens Side forsvares, om den end ikke var ganske konsekvent. Man kunde vel sige, at de fleste Menninger Landet rundt en Gang imellem kom i Kirken og en Gang imellem gav Noget til disse Bøsser, og i alt Fald var det kun ganske und-

tagelsesvis nogle Saa, der bevidst eller ubevidst havde stilt sig fuldstændig fra Kirken og aldrig sætte deres Fod der. Naar man nu for Diebliffet vil gaa videre og paa dette Punkt udvide Loven til Kjøbenhavn, idet man ogsaa fra Kjøbenhavn vil inddrage de i Kirkerne fremsatte Bøssers Indtægt under de nye Understøttelseskassers Bestyrelser, saa tror jeg, man gaar videre her, end man er berettiget til, og jeg maa i alt Fald for mit Vedkommende modsætte mig denne Bestemmelse. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at saaledes som Valget til disse nye Understøttelseskassers Bestyrelse er tænkt arrangerede — den almindelige Valgret gjort gjældende saavidt det i det Hele taget er muligt i kommunale Forhold — og When tillige delt i en hel Del mindre Dele — vil det næppe kunne undgaa, det vil i alt Fald være sandsynligt, at der i ikke saa af disse Kasser vil fremkomme Bestyrelser, som maatte i og for sig kunne være udmærket skikkede til det Hverv, man tænker sig paa laagt dem, men som staa saa langt fra alt, hvad der kaldes Kirken, at man ikke kan se bort fra, at det vilde være en underlig Ting, lat de Midler, som ere givne til Fattige af de Kirkebesøgende, skulde anvendes just af de Menneſter. Hvis man altsaa mener, at nye Understøttelseskasser nødvendigvis paa det Punkt maa ubetinget blive i det Spor, som de Fattiges Kasser er gaaet i, saa tror jeg ogsaa, at man maa holde de kirkelige Indtægter, som fremkomme ved Gaver i Kirkebøsserne, udenfor Loven. Det er ganske vist, som det ærede Medlem først sagde, at de Gaver, der nedlægges i Bøsserne her i Kjøbenhavn, ikke alle gaa til de Fattige. I nogle Kirker er der to Bøsser, hvoraf den ene er til Kirkens eget Brug og den anden til de Fattige. I andre Kirker er der kun en Bøsse, men Udbyttet deraf deles mellem de Fattige og Kirken. I et Par Kirker, som økonomisk staa daarligt, gaar det Hele til Kirken. Deres Indtægter bestyres paa de fleste Steder af vedkommende Sognepræst, i et enkelt Sogn af Kirkeinspektionen. Jeg har en anden Indvending at gjøre af noget lignende Art. Blandt de Indtægter, som i § 2 ere henlagte til Understøttelseskasser, er under Nr. 5 anført: Indtægten af Legater, der ikke udtrykkelig ere tillagte selve Fattigvæsenet, men ere stænkede til Understøttelse for Husarme og Fattige i Almindelighed, dog kun, naar Legatets Bestyrelse er henlagt til vedkommende Sognepræst eller den Myndighed, der bestyrer det almindelige Fattigvæsen. Jeg tror ikke, det kan gaa an, at man uden Henſyn til Legatets fundatsmæssige Bestemmelser tager